

Sygn. akt VU 1/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku U. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania U. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 22 listopada 2013 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje U. B. prawo do dalszej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 października 2013 roku do dnia 30 września 2015 roku.

Sygn. akt VU 1/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 listopada 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...) odmówił U. B. dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu ZUS podał, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy, a zatem brak jest podstaw do przyznania świadczenia.

Od powyższej decyzji wniosła odwołanie w dniu 16 grudnia 2013 roku U. B..

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

U. B. urodziła się w dniu (...). Ma wykształcenie średnie zawodowe. Z zawodu jest technikiem ekonomistą. W okresie aktywności zawodowej pracowała jako referent, księgowia i sprzątaczką. Od 2004 roku do chwili wnioskodawczyni pracuje w zakładzie pracy chronionej, ostatnio jako koordynator zespołu sprzątaczek.

(okoliczności niesporne)

W okresie od 14 czerwca 2003 roku do 30 września 2013 roku wnioskodawczyni była uprawniona do renty z tytułu częściowej okresowej niezdolności do pracy.

(dowód: decyzje ZUS z dnia 20 sierpnia 2003 roku k. 73, 13 maja 2004 roku k. 77, 12 maja 2005 roku k. 52, 13 października 2006 roku k. 181, 9 października 2007 roku k. 229, 14 października 2008 roku k. 271, 5 października 2010 roku k. 377 oraz 12 października 2012 roku k. 497 w aktach ZUS)

W dniu 25 września 2013 roku U. B. złożyła wniosek o ustalenie dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek o rentę k. 557 w aktach ZUS)

Orzeczeniem z dnia 24 października 2013 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, iż wnioskodawczyni jest nadal częściowo okresowo niezdolna do pracy okresowo do 31 października 2016 roku.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 24 października 2013 roku z dokumentacją medyczną k. 1, 1 w aktach ZUS)

Od powyższego orzeczenia podniósł zarzut wadliwości ZUS, w wyniku czego sprawę skierowano do komisji lekarskiej ZUS, która w dniu 14 listopada 2013 roku, wydała orzeczenie, którym uznała, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy. Po ponownym badaniu zdiagnozowano u wnioskodawczyni trwałą zmianę osobowości po przebytej psychozie (F 62).

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 14 listopada 2013 roku z dokumentacją medyczną k. 1, 1 w aktach ZUS)

Aktualnie u wnioskodawczyni występują zaburzenia schizofrenopodobne (F06.2). Stopień zaawansowania tych zaburzeń czyni wnioskodawczynię nadal częściowo okresowo niezdolną do pracy od 1 października 2013 roku do 30 września 2015 roku.

(dowód: opinia biegłego lekarza psychiatry A. R. k. 13 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepisy art. 12 ust. 2 i 3 stanowią, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 powyższej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Utrata zdolności do pracy skutkująca częściową niezdolnością do pracy zachodzi zatem, gdy wnioskujący utracił zdolności do kontynuacji ostatniego zajęcia zarobkowego, nie ma możliwości podjęcia pracy zgodnie z wykształceniem, także przy uwzględnieniu umiejętności nabytych w okresie kariery zawodowej, a także gdy nie występują pozytywne rokowania co do zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Spór między stronami sprowadzał się w istocie do tego, czy U. B. spełnia przesłankę określoną w art. 57 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy. Dla ustalenia, czy wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy w rozumieniu przepisów cytowanej ustawy, Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego lekarza psychiatry A. R., tj. biegłej z dziedziny medycyny, w ramach których mieszczą się schorzenia, na które cierpi skarżąca.

Opinię opracowaną przez wskazaną wyżej biegłą Sąd ocenia jako jasną, pełną, logiczną i należyście uzasadnioną. Biegła sporządziła opinię po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawczyni i wynikami badań dodatkowych, jak również po przeprowadzeniu jej osobistego badania. Określiła w opinii, na jakie schorzenia cierpi obecnie wnioskodawczyni.

Z opinii biegłej psychiatry A. R. wynika jednoznacznie, że wnioskodawczyni jest nadal częściowo niezdolna do pracy okresowo od 1 października 2013 roku do 30 września 2013 roku. W opinii biegła wskazała, że u wnioskodawczyni doszło do zaburzeń psychiatrycznych w 2002 roku w postaci zespołu paranoidalnego, który objawiał się lękiem, niepokojem, urojeniami ksobnymi i religijnymi, zaburzeniami toku myślenia, koncentracji, wglądu i krytycyzmu. W trakcie leczenia objawy wtórne zaczęły się wycofywać. W ostatnich latach w obrazie chorobowym u wnioskodawczyni dominują zaburzenia z kręgu afektywnego w postaci lęku, okresowego niepokoju, drażliwości, wyraźnych i stałych zaburzeń snu oraz zaburzenia sfery poznawczej w postaci zaburzeń koncentracji, pamięci i otamowań toku myślenia. Zdaniem biegłej objawy te osiągają znaczące nasilenie i zaburzają funkcjonowanie społeczne wnioskodawczyni, czyniąc ją częściowo niezdolną do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

W ocenie Sądu opinia biegłej nie została w sposób skuteczny zakwestionowana przez organ rentowy w toku postępowania.

Do zakwestionowania opinii nie mogą prowadzić w żaden sposób zarzuty podniesione przez ZUS w piśmie procesowym z dnia 21 marca 2014 roku.

W ocenie Sądu, fakt, że wnioskodawczyni zaadaptowała się w pewnym zakresie do istniejącego u niego inwalidztwa i wykonuje ostatnio zatrudnienie na stanowisku koordynatora zespołu sprzątaczek, nie może prowadzić do przyjęcia, że odzyskała ona zdolność do pracy zarobkowej, albowiem jest to niewątpliwie praca na stanowisku nieadekwatnym do poziomu posiadanych przez niego kwalifikacji. Lektura dokumentów dotyczących zatrudnienia wnioskodawczyni wskazuje, że przed zachorowaniem pracowała ona na stanowisku księgowej, które to stanowisko odpowiadało poziomowi posiadanych przez nią kwalifikacji. Poza sporem pozostaje także, że obowiązujące przepisy nie zabraniają osobom z orzeczoną częściową niezdolnością do pracy podejmować zatrudnienia, o ile dochód z takiego zatrudnienia nie przekracza określonych kwot. Brak takiego zakazu wynika z istoty częściowej niezdolności do pracy i wywodzenie z faktu pozostawania przez wnioskodawczynię w zatrudnieniu, że jest ona zdolna do pracy zarobkowej jest całkowicie nieuzasadnione.

Nie można przy tym pomijać okoliczności, że od 2002 roku wnioskodawczyni istotnie pozostaje w zatrudnieniu, jednakże jest zatrudniona w zakładzie pracy chronionej. Zgodnie zaś z art. 13 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. W świetle treści cyt. przepisu wywody ZUS dotyczące różnic między orzekaniem o stopniu niepełnosprawności, a orzekaniem o uprawnieniach do świadczeń z FUS są całkowicie niezrozumiałe.

Podkreślić przy tym należy, iż ZUS nie wykazał w żaden sposób, że nastąpiła poprawa w stanie zdrowia wnioskodawczyni, który to stan był w okresie od 14 czerwca 2003 roku do 30 września 2013 roku (czyli przez ponad 10

lat) podstawą do przyznawania jej renty, wywodząc odzyskanie przez niego zdolności do pracy z faktu pozostawania w zatrudnieniu w zakładzie pracy chronionej.

Nadto stwierdzić należy, że także lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 24 października 2013 roku stwierdził, iż wnioskodawczyni jest nadal częściowo okresowo niezdolna do pracy okresowo do 31 października 2016 roku.

Wobec stanowczych wniosków płynących z opinii biegłej A. R., a także braku wniosku organu rentowego w tym zakresie, nie było zatem potrzeby zlecenia biegłej uzupełnienia opinii, ani powoływania dowodu z opinii kolejnych biegłych na okoliczności, które zostały już dostatecznie wyjaśnione. Przy uwzględnieniu treści art. 233 § 1 k.p.c. opinię tę należało bowiem ocenić jako fachową, rzetelną oraz pełną.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.